

THUISKOMST

DOOR

HENRI VAN BOOVEN.

Over de Schelde week wijder en wijder weg nog het daverende geloei van de stoomtoeter der Bruxellesville, toen de boot de aanlegplaats dicht bij „het Steen” reeds naderde. De sleepboot was verdwenen, met eigen kracht drong zich het schip thans naar de kade, en van af het promenadedek zag Jules hoe het water tusschen boot en oever smaller, al smaller werd, als bestond daar een groote kracht, die het reuzige stalen gevaarte naar zich toe trok.

Hij was plotseling opgeschrikt uit zijn gemijmer en hij zag weer de felle werkelijkheid van alle dingen rond zich. De werkelijkheid kroop kil vijandig rond hem heen, de droom der lange reize was gedaan, daar buiten op den oever lag de stugge, harde wereld met haar onverbiddelijke eischen. En plotseling wist hij zich zoo eenzaam en ellendig verlaten. Hij bezag zijn handen die op de verschansing steunden, ze waren knokig en bleek-geel, en nu voelde hij ook de koude van den winterwind die over het Scheldewater uit het Noord Westen aanwaaide, en met schrik dacht hij er aan, dat hij geen ander goed meer had dan het sjofele en gevlekte blauwe pak, waarmee hij na Las Palmas zijn witte kleren had verwisseld. Want terwijl hij ziek lag, was bijna alles hem ontstolen: het weinige geld dat hij altijd op een stoel naast zijn bed had willen hebben, maar dat verdwenen was toen hij in Brazzaville na lange bezwijmingen in koorts weer bij kennis kwam, een zijner geweren met alle schietvoorraad, ja, uit zijn koffers waren boeken en lijfgoed weggenomen en ook de dunne regenjas. De wollen ulster die hij aanhad, toen hij in de Golf met de anderen had gekeken naar de uitvarende Léopoldville, was hem ter leen gegeven door een man die de hut tegenover de zijne had be-

trokken, een landgenoot, die óók in dienst der Vennootschap, als machinist op den boven-Congo had gevaren, maar die, naar het heette, om plichtsverzuim en dronkenschap was weggejaagd:

Deze man, Beyner heette hij, was het, die bij het vieren van het nieuwjaarsfeest bewusteloos van drank naar zijn cabine moest gedragen. En nog een maal was hij zoo dronken geweest bij het invaren van het Kanaal, in een aanval van razernij had hij daarna allerlei in zee geworpen, óók kleedingstukken, waaronder de warme, wollen jas.

Jules zette zijn kraag op en stak de handen in zijn zakken, terwijl hij huiverde, maar dra namen de dingen op de kade al zijn aandacht, het was er zoo doodsch en triest alles onder het wintersche, koud-witte ochtendlicht. Niets was er van de drukte der menigte of van de muziek, die volksliederen speelde, toen de Léopoldville afvoer, lange maanden geleden. Op de kade stonden maar weinigen met bedruktheid te kijken hoe de boot vastgemeerd werd. Het was alsof het aankomen van een schip uit Congo geen vreugde bracht, al lag het ruim rijk geladen met duizenden kilo's ivoor, massa's kaoetsjoek en allerlei gewas der tropen. Even dacht hij er aan met bitterheid hoe heel die lading, al dat kostbaars, veel menschenlevens had gekost, en voor hem rezen de vizioenen, van rampzalige inboorlingen, die, aangehitst door de wapens der Belgische ambtenaren, de donkere, vochtige bosschen waren ingejaagd, terwijl hun vrouwen en kinderen hongerend, en ook gemarteld, in nauwe pakhuizen saamgedreven dikwijls stierven vóór wat verlangd werd, uit de kaalgeroofde wouden ingezameld was.

Maar nu zag hij hoe het schip stil lag tegen de kade, terwijl het scheepsvolk de bruggen uitlei. Hij bleef daar boven op het promenadedek staan en zag hoe een na een de reizigers het schip verlieten en dan even op de ruwe, puntige keien van de kade